

Koraalberg

9 mei – 22 juni 2008

Nick Ervinck

GNI-RI MAY 2008

Nick Ervinck bouwt aan een alternatieve wereld, een parallel universum vergelijkbaar met een virtuele wereld als die van SimCity, waarin hij het voor het zeggen heeft. Niet als een ideologische dictator, maar wel als de alles overschouwende en bepalende bouwheer. De bouwstenen voor zijn wereld haalt hij uit een schier onuitputtelijk beeldarchief dat gebaseerd lijkt te zijn op het principe "de sky is the limit". Verwijzingen naar zowel de kunst- en architectuurgeschiedenis in al haar aspecten als de gamescultuur zijn nog maar het topje van de ijsberg. Met die bouwstenen stelt Ervinck nieuwe beelden samen met een vanzelfsprekendheid die alleen maar de naam van René Magritte kan oproepen. Met dezelfde vlotheid waarmee deze grootmeester van de oneindige mogelijkheden een zware rots boven een oceaan liet zweven, draait Ervinck de wetten van de traditionele architectuur letterlijk een halve slag en wel met zo'n gemak dat je je afvraagt waarom nog geen enkele architect op hetzelfde idee is gekomen: waarom een huis niet op zijn kant zetten, waarom een huis niet als bouwelement op zich beschouwen dat als een module vermenigvuldigd kan worden en als een dominosteentje aan elkaar gepast?

De computer is uiteraard een dankbaar instrument om dit soort nieuwe inzichten te creëren en Magritte had er vandaag de dag ongetwijfeld dankbaar gebruik van gemaakt. Maar wat Ervinck vooral drijft is hoe hij die virtuele beelden naar onze realiteit om kan zetten. Ook hier geldt dat wat onmogelijk lijkt de grootste uitdaging is.

De ruimte waarin hij zijn wereld toont zet hij uiteraard ook naar zijn hand. De witte galerieruimte verandert in een decor waarin gekleurde vierkanten verwijzen naar een denkbeeldige gridstructuur, maar ook een link vormen naar de multimediale installatie ODETTE die hij in samenwerking met Boy Stappaerts in Oostende realiseerde en de geometrische studies van Vantongerloo in het PMMK. Binnen dit decor toont Ervinck een reeks fotorealistische prints en koraalprints. Centraal in deze opstelling staat de sculptuur YAROTOBS op een cilindervormige sokkel.

YAROTOBS is een van Ervinck's koraalstudies die in eerste instantie vertrekken van de wens om koralen met de menselijke hand zo realistisch mogelijk na te bouwen, maar evenzogoed verwijzen naar allerhande netwerken en systeembouw. Net zoals hij virtuele beelden in realiteit omzet, maakt hij hier de vergelijkbare tegendraadse beweging om met industriële middelen een natuurlijke vorm te creëren. YAROTOBS is een organische "blobs"-versie van een koraal. Een cleane, bijna virtuele koraal die terug in de fysieke realiteit geplaatst wordt.

In de benedenruimte van de galerie staat de sculptuur CORECHNOTS op een zevenhoekige sokkel als het ware in een blackbox. De sculptuur wordt zowel van bovenuit als van binnenuit belicht waardoor het de allure van een ruimteschip krijgt. De bevreemdende glimmend gele bol in het midden van het bouwwerk

doet opnieuw aan Magritte denken en lijkt een universum op zich. Het quasi-onmogelijke gebouw geeft in zijn structuur een knipoog naar Stonehenge en is opgebouwd uit op hun kant geplaatste bakstenen huizen die Ervinck aan elkaar rijgt tot een nieuwe structuur. Alle steentjes zijn handmatig gemaakt en gemetseld. Deze behoefte aan controle en macht kan rechtstreeks gekoppeld worden aan de computergamefilosofie. Tegelijkertijd is er de bizarre clash tussen het manuele, het kleinburgerlijke bakstenen huis en het hoogtechnologische van de science fiction. Het mooie is dat dit bevreemdende gebouw perfect gerealiseerd en functioneel gemaakt zou kunnen worden.

Nick Ervinck toont ons met zijn werk vooral de vrijheid die we allemaal hebben om zowel mentaal als in realiteit nieuwe creatieve verbindingen te maken. Zijn wonderlijke wereld nodigt in de eerste plaats uit tot ontdekkingstochten naar het nog onbekende. En als u zich onderweg vragen stelt naar de titels van zijn werken, beschouw ze dan als avontuurlijke cryptogrammen.

Edith Doove, mei 2008